

Сестра Марія Корпус Доміні Валле (4/11/1971 – 22/3/2017)

*«Я буду Господеві співати, поки життя мого,
псалми співатиму, поки буду жити.
Хай буде приємна Йому моя пісня;
у Господі я веселитимусь.» (Пс.104,33-34)*

Сестра **Марія Корпус Доміні** (Ізабелла Валле), народилася у Римі 4 листопада 1971 року Божого. Вона була другою із чотирьох дітей у шлюбі Альберта і Марії Ізабелли. У Хрещенні 19 грудня 1971 року на парафії святого Амброзія у Римі отримала ім'я Ізабелла.

Її покликання до богопосвяченого життя

Коли Ізабеллі виповнилось вісім років, незадовго після її Першого Святого Причастя, вона вперше відчула бажання стати монахиною, але оскільки їй сказали, що це загальне бажання, властиве дітям її віку, до певного часу, вона відкинула цю думку. У будь – якому разі, згідно того, що вона сама розповідала, *«Перше Святе Причастя принесло свої плоди. Я справді зрозуміла важливість приймати до своєї душі та тіла Величного Божественного Гостя. Думаю, що тоді вперше відчула поклик Ісуса - ближче Його наслідувати. Коли вперше прийняла Його у Євхаристії, відчувалась такою щасливою, що вже, здається, не потребувала більше нічого в житті»*. Цей перший поклик відновився. У одинадцять років – згідно свідчення тодішнього її пароха дона Романо – Ізабелла довірила йому своє бажання, коли виросте - стати великою місіонеркою.

Ходила на парафію Тіла Господнього (Корпус Доміні), що знаходиться у зоні Касаль Лумброзо, куди переїхала її родина; належала до парафіяльної групи молоді. Завершила своє навчання, отримавши вищу освіту – обліковець.

У цей час посилювся подвійний пошук: з боку Бога, Котрий щораз більше кликав її до цілковитої посвяти Йому та з її власного боку - відчувала сильне бажання правдивого щастя і прагнула зрозуміти Волю Божу щодо її життя, у цьому наміренні молилась зранку та ввечері кожного дня.

Дві події, за Божим Промислом, стали вирішальними у відкритті її покликання: перша - народна місія, яку здійснювали двадцять спархіяльних семінаристів на її парафії, з відвідуванням родин та проведенням різноманітних заходів для молоді. На цій місії вона познайомилася та потоваришувала з дівчиною, котра, як і вона, шукала Волі Божої щодо свого життя, разом з нею вона остаточно прийняла рішення стати монахиною... але залишилось тільки визначитись, куди вступити.

Друга – на її парафію приїхали молоді аргентинські священники, котрі вчилися у Римі, вони належали до нещодавно заснованого Згромадження отців Воплоченого Слова.

Спілкуючись із ними Ізабелла довідалась, що у Згромадженні існує жіноча гілка, яка була заснована три роки тому. На той час ще не було жодної спільноти Службниць в Італії, ні взагалі в Європі, тому їй потрібно було їхати до Аргентини... залишати свою родину та свою Батьківщину. Із серцем повним ентузіазму 20 липня 1991 року вона поїхала в Сан Рафаель для того, щоб вступити до монастиря, стаючи таким чином першим європейським покликанням Згромадження.

З самого початку вона була готовою жити в убогості, приймаючи всі невідгоди та всі незручності з великою радістю, щедро посвячуючись спільнотному життю, хоч, на той час, ще не знала іспанської мови – цей факт приймала завжди з гумором. З часом вона подолати мовний бар'єр, вивчивши мову так, що коли повернулася до Італії її співвітчизники дивувались як вона добре говорить італійською - «немов справжня італійка»...

Нове ім'я ... місія

3 серпня 1991 року – офіційно розпочала новіціат і отримала ім'я Марія Корпус Доміні (Тіла Господнього). Це ім'я нагадувало їй парафію, де вона відкрила своє монаше покликання і, за Божим Промислом, познайомилася із Чернечою Родиною Воплоченого Слова.

Її нове ім'я мало велике значення, ще й тому, що вона сама мала велику набожність до Тайнства Пресвятої Євхаристії. Одного разу вона написала: *«Ізюминкою вечора була театральна постановка у якій представлялося багато святих, котрі мали велику набожність до Пресвятої Євхаристії, постановка була дуже гарною, у мені розгорілось бажання бути як вони: любити Пресвяту Євхаристію до божевілля!»*.

Хто міг тоді подумати, що це «нове» ім'я стане програмою її життя: посвячуватися, поклонятися і любити Євхаристійного Ісуса через любов до душ... Але для того, щоб стати жертвою приємною Богові, зерно повинно спочатку впасти в землю і померти, тільки так можна дати плід, трансформуючись у Христа, Хліб Життя. 21 березня 1992 року вона склала перші монаші обіти у Сан Рафаель для того, щоб краще наслідувати і уподібнюватися до Христа «чистого, убогого та послухного».

Її контемплативне покликання

Одразу після своєї першої місії, яку вона здійснила у 1994 році, навчаючись у Студіантаті, сказала, що відкрила «своє велике обмеження». Вона відчувалась безсилою перед трьома різними ситуаціями та болями: невиліковно хворий чоловік, родина, яка мала велику трудність та священник, котрий теж знаходився у важкій ситуації. Після місії, тільки – но повернувшись до монастиря, вона вклякнула перед Найсвятішими Тайнами. *«Я сильно плакала – розповідає – запитуючи Ісуса, що мені робити, мої слова (у всіх цих трьох випадках) значили дуже мало, моя присутність теж не принесла багато користі і тут знову до мого серця прийшла відповідь: бути контемплативною монахинєю.*

Я була активною, любила подорожувати, але в цей момент чітко відчула, що це була Воля Божя: стати утаємниченою місіонеркою, проходити всю землю та кожну історію, перебуваючи непорушно перед Святими Тайнами».

25 березня на свято Вовплочення з великою радістю вона вступила до контемплятивного монастиря «Святої Терези з Анд» у Сан Рафаель.

Служіння у Згромадженні

Цей перший досвід контемплятивного життя був коротким, вона завжди була готова і розположена слухати голос настоятелів, тому 7 листопада 1994 року залишила контемплятивний монастир у Сан Рафаель і поїхала до Італії, для того, щоб заснувати першу спільноту Службниць у Європі – спільноту *святої Моніки* у Сецце Романо, стаючи її першою настоятелькою.

8 грудня того самого року, незадовго до офіційного заснування у Сецце Романо, на парафії святого Петра, яка знаходилась під опікою отців Вовплоченого Слова, сестра Марія Корпус Доміні склала вічні обіти. Той перший Господній поклик, який вона відчула у день свого Першого Святого Причастя, увіковічнися у її «так», вона знову могла повторити, що *відчувалась такою щасливою, що вже, здається, не потребувала більше нічого в житті*.

З певністю можемо сказати, що життя сестри Марії Корпус Доміні є тісно пов'язане не тільки з історією Службниць у Італії, пізніше вона стане першою Провінційною настоятелькою, але також з першими заснуваннями у Росії та Святій Землі, тому що сестри, котрі їхали з Риму на ці місії, були прийнятими нею з великою любов'ю та материнським піклуванням, саме вона шукали численних жертводавців, котрі підтримували ці місії у перші роки заснування.

Асоціація молитви за єдність християн та Монсеньйор Марія Ерба

Як настоятелька у Сецце Романо вона мала важливу місію приймати перші європейські покликання, організувати приїзд Генерального Дому до Італії та конкретизувати заснування першого контемплятивного монастиря у Італії, імені блаженної Марії Габрієли від Єдності. Саме у цьому контемплятивному монастирі 12 червня 1997 року вона знову розпочне контемплятивне життя. Вона мала велике бажання заснувати контемплятивний монастир у Росії, відчувала особливе покликання до праці за єдність християн, тому з великою щедрістю присвячувалась молитві за повернення роз'єдинених братів у лоно Католицької Церкви, щоб був «один Пастир і одне стадо».

Два роки після того, Бог попросив у неї ще один акт щедрості та самопосягати: єпископ єпархії Веллетрі-Сені, Монсеньйор Андреа Марія Ерба, настійливо просив про заснування контемплятивного монастиря у його єпархії. Сестра Марія Корпус Доміні була призначена першою настоятелькою нового контемплятивного монастиря, який заснувався 30 квітня 1999 року. Тут вона всеціло посвятилась молитві за священників, що і було основним наміренням цього монастиря. Контемплятивний монастир перетворився на опорний пункт для всієї єпархії

і в особливий спосіб для Монсеньйора Ерби, котрий вбачав велику підтримку у молитвах сестер та у їх допомозі у праці для Конгрегації Святих.

Із розмов сестри Марії Корпус Доміні та Монсеньйора Ерби про Росію і їхнього спільного бажання молитися за роз'єднаних християн, народилась пропозиція відродити справу отців Барнабітів, яку дуже цінував Монсеньйор Ерба, але не міг продовжити через велику кількість обов'язків на єпархії: Асоціація молитви за єдність християн, особливо в Росії. Ця ідея була запропонована Генеральному Уряду Службниць, який прийняв рішення відновити цю Асоціацію, базою якої мав стати контемплативний монастир «Блаженної Марії Габрієли від Єдності».

Починаючи від 2002 до 2017 року сестра Марія Корпус Доміні жила у монастирях Сан Рафаель (Аргентина, неповний рік), Веллетрі (Італія) та Понтінії (Італія).

Її апостольський дух та любов до ближнього

Її особливим наміренням було молитись за цілу Чернечу Родину, в особливий спосіб за Генеральну настоятельку та кожну зокрема Матінку з Генерального Уряду.

«Дуже раділа та насолоджувалась часом проведеним у спільноті, з любов'ю згадувала кожен свою співсестру, завжди пам'ятала про дні народження сестер, готуючи кожній скромний дарунок. Була радісна, у всьому брала участь. Дуже любила Чернечу Родину і страждала через труднощі, які торкали Згромадження, молилась за всіх ворогів, молилась і співстраждала з тими, хто був невинно переслідуваний.» (Свідчення Матінки Марії Семпре Вірхен)

З родинним духом та гостинністю, які так характерні нашим контемплативним спільнотам, приймала групи дітей та молоді з різних парафій, які приїжджали відвідати монастир та підтримувала контакти з багатьма жертводавцями.

Особливо раділа відвідинами місіонерів нашої Чернечої Родини. Будучи однією із перших сестер в Італії, бачила багатьох місіонерів, котрі вирушали у різні сторони світу, всіх їх, маючи велике материнське серце, вона постійно згадувала у молитвах, відчувалась частиною кожної місії.

«Я буду Господеві співати, поки життя мого» (Пс. 104)

На служіння Згромадженню посвятила всі свої таланти: допомагала з перекладом книг та інших праць, присвячувалась вивченню музики, літургії та григоріанського співу.

Вона любила класичну музику, організувала декілька концертів піаніно і органу у монастирі, а також у Генеральному Домі. Її любов до музики та гри на органі з кожним роком удосконалювалися, вона бажала передати красу музики, особливо сакральної, оторжествлювала за допомогою музики літургію, особливо ж Святу Месу.

Можемо сказати, що вона повністю втілила те, що пише у Монашому Правилі: *«Контемплативне життя не може підтримуватися без глибокого життя літургічною молитвою. Контемплативні монахині вправляються у ній, бо без неї неможливо досягнути єдності з Богом»* (п.25).

Навіть у найважчих моментах своєї хвороби, вона продовжувала удосконалюватися у грі на органі...

але не йдеться про просте захоплення музикою, просто вона була переконана, що співом може краще славити і любити Бога за тих, котрі Його не люблять. Це була її молитва, частина її життя. Хтозна чи не через цю причину, приїхавши до монастиря у Понтинії, вже знаючи, що її хвороба невиліковна, 16 січня 2017 року написала у своєму щоденнику:

«Читання Святого Письма: із цим бажанням проживу ті дні, які мені залишились у цьому святому домі...:

*«Я буду Господеві співати, поки життя мого,
псалми співатиму, поки буду жити.*

*Хай буде приємна Йому моя пісня;
у Господі я веселитимусь» (Пс.104,33-34)».*

Перефразовуючи слова царя Давида у книзі Сираха, можемо сказати, що наша дорога сестра *«всім серцем підносила гімн хвали та любові до свого Творця. Святам – празникам блиску надавала, досконало прикрашувала чини врочисті: хвалила Його Ім'я святе, від ранку наповнюючи святиню співом»* (Сир.47,10).

Її хвороба. Радість хреста.

У липні 2015 року їй виставили діагноз гострий лімфобластний лейкоз. Так розпочалося її болісне сходження на Голгофу, куди її кликав Божественний Наречений, щоб там, перебуваючи у більш інтимній близькості з Ним, розділила Його покинення та самоту. Христос у цей спосіб закликав її у повноті жити значенням її монашого імені: Марія Корпус Доміні (Тіла Господнього), щоб жертвуватись та уподібнюватись до Ісуса Євхаристії, приносячи тиху та приховану жертву свого життя, але в той самий час, жертву радісну та покірну, щоб виконати Волю Того, Хто так сильно її полюбив.

Без зволікання її доставили до лікарні Святого Каміло у Римі, там вона перебувала наступні три місяці. Розпочався період безперервних інтервенцій та болючих процедур, що не залишало їй можливості жити у клявзурі, тому вона була змушена переїхати до Генерального Дому Службниць у Римі.

Вона болюче переживала той факт, що не могла жити у своїй спільноті і те, що була змушена знаходитися поза монастирем.

Два останніх роки свого життя вона прожила у різних лікарнях, переживаючи власний біль та біль своїх ближніх, була невтомною в апостоляті з медиками та хворими. Велике враження на неї справляла смерть осіб з котрими вона познайомилася під час свого перебування у лікарнях, але у той самий час, її потішала думка, що вона змогла допомогти цим людям підготуватися до смерті. Її любов та апостольський запал спонукали її також підтримувати та супроводжувати родини тих хворих, котрі вже відійшли до вічності.

У спілкуванні з хворими та медиками завжди була вдячною та прислухалась до їхніх порад, їй було приємно робити їм маленькі подарунки, часто дарувала вервички. Також дзвонила мирянам, котрі лежали у лікарні разом з нею, шукала можливості зустрітись з ними поза лікарнею, щоб подбати про їх повернення та щоб вони змогли отримати Святі Тайни перед смертю.

У часі хвороби Господь Бог очищав її у різних аспектах. Вона розуміла, що Бог очищає її, і хоч це багато їй коштувало, жертвувалась.

Її подивугідна вірність молитві

Жила за героїчним розкладом, вставала о 5:00, молилася вервицю, читала Святе Письмо, духовне читання і молилася всі літургичні часи. І це будучи в лікарні. Також молилася різноманітні дев'ятниці та інші молитви в тих наміреннях за які її просили молитися.

Інша річ, яка дорого їй коштувала, особливо у часі перебування у лікарні та вдома – це відсутність можливості часто відвідувати Євхаристійного Ісуса у Кивоті. Тому вона спробувала отримати дозвіл мати Найсвятіші Тайни у себе вдома, але це було неможливо. Завжди, коли тільки було можливо, прагнула брати участь у Святій Месі у лікарні чи у себе вдома. Вона дуже любила Святу Месу, тому ніколи не втрачала нагоди взяти у ній участь.

Мала велику набожність до святих, особливо любила Казанську Богородицю, святого Йосифа і блаженну Габрієлу від Єдності, покровительку її монастиря, життя цієї блаженної вона неодноразово перечитала протягом своєї хвороби. Вона сильно зворушилася, коли ми привезли їй до лікарні мощі першого ступеня нашої блаженної, щоб вона супроводжувала її у хворобі. Неодноразово здійснювала паломництво до мощей блаженної до Віторкіяно, щоб просити ласку її заступництва. Була дуже вдячною всім, хто її відвідував, особливо отцям

Воплоченого Слова, котрі з великим милосердям супроводжували її у часі хвороби та по черзі відправляли для неї Святу Месу.

«Протягом двох років її хвороби, незалежно від її стану, я жодного разу не бачила, щоб вона бунтувалася, навіть найменшим жестом, проти Волі Божої. Звичайно, що вона страждала, розуміючи, що її стан погіршується, проте завжди була життєрадісною та сповненою надії перед усіма новими способами лікування, які їй пропонували, продовжуючи, в той же час, приймати все згідно Волі Божої, навіть тоді, коли не справджувались її сподівання. В один момент вона вирішила припинити лікування, але бачачи бажання своїх батьків, з легкістю погодилася його продовжити.» (Матінка Марія Сьємпре Вірхен).

З плином часу надії на ефективність її лікування згасли. Її сильне бажання жити спонукало терпеливо зносити всі болючі процедури, вона знала, що якщо на це буде Воля Божа, то вона одужає, але зараз має зробити все можливе із своєї сторони. 12 вересня 2016 року вона отримала новину: *«Сьогодні мені сказали, що я у важкому стані і вже не маю надії, що трансплантант допоможе... потрібно лише продовжувати хіміотерапію, щоб принаймні хвороба не розвивалась так швидко»* і закінчила: *«допоможи мені, Господи, бажати, щоб у всьому здійснилася Воля Твоя...» (12.09.2016)*

«Одним із найважчих моментів для неї було остаточне розуміння того, що вона дійсно вмирає. Бог подарував їй ласку великої життєздатності. У цьому її можна теж поставити за приклад, бо вона лягала в ліжко тільки тоді, коли почувалась дуже погано. Зазвичай, залишалась на ногах, допомагала, не хотіла виділятися, просто жити як усі. Багато разів, протягом свого перебування у Римі, повторила мені, що хоче повернутися, щоб допомагати. І це було безсумнівно. Коли була у монастирі не хотіла, щоб їй робили винятків, хотіла готувати їжу, мити посуд, бути присутньою на всіх спільних молитвах та рекреаціях...» (Матінка Сьємпре Вірхен).

В кінці вересня вона написала: *«Молімся і жертвуймося цілковито... бо всі наші дні терпіння і страждань вже злічені... бо потім вже не зможемо собі нічим заслужити... також для мене ці дні є дуже важкими і болючими ... 50 днів у лікарні...» (28.09.2016).*

Перед неминучістю смерті просила у Бога ласку померти, як контемплятивна монахиня. Тому 13 січня 2017 року повернулася до монастиря у Понтінію, щоб приготуватися до смерті.

Вона мені написала: *«Дорога Матінко: З великою радістю я вже їду у Понтінію, мене супроводжують батьки. Я не можу повірити, що після одного року і восьми місяців повертаюсь, скільки всього пережилося... один Бог знає!!!... Продовжую славити та поклонятись Йому, молитимусь за всіх аж поки Господь дасть мені сили. Мене вразив лист про Матінку Матер Мунді Сальваторіс... дійсно буде... маємо надію, що Господь дасть кожному з нас ласку такої святої смерті. Завжди молюсь за твої намірення, я спокійна і прошу ласку радості Хреста аж до кінця!!! Міцно обіймаю, бувай. У Христі і Марії».*

18 січня написала з монастиря: *«Я радію кожним днем життя, я щаслива в монастирі».* Незважаючи на свої страждання не втрачала доброго гумору: *«Сьогодні четвертий день хіміотерапії і мені сказали, що мої показники значно понизилися... важко, особливо, коли маю приймати хімію вночі... інша, яку приймаю має синій колір, як наш габіт... я стаю схожою на смурфика» (07.02.2017).*

У лютому вона мала повертатись до лікарні: *«Відчуваюся досить слабкою, сьогодні знову температура 39.4 і зараз ще маю робити трансфузію тромбоцитів та крові... я нічого не потребую!!! Продовжуємо молитися... ще маю доповнити Чашу...»* (18.02.2017)

25 річниця її перших монаших обітів

У середу 15 березня її відвідали сестри з Генерального Дому, котрі хотіли попрощатися з нею. З великим спокоєм та радістю того, хто готується до чогось важливого вона охоче говорила про всі деталі Святої Меси на її похороні, яка повинна була стати літургією нареченства, бо вона прагнула відсвяткувати своїх 25 років монашого життя на Небі, споглядаючи обличчям в Обличчя свого Нареченого.

Одній із сестер сказала: *«Чаша вже майже повна...ходи зі мною святкувати в Рай»*. Зворушена сестра їй відповіла «я ще не готова», тоді вона продовжила: *«для того, щоб прийняти смерть вистачає довіритись Йому, ми маємо зробити тільки один клік любові»* (15.03.2017)

Її стан дуже швидко погіршувався, тому було вирішено перенести святкування 25 – тої річниці її перших монаших обітів на неділю 19 березня. З цієї нагоди було запрошено жертводавців, друзів та членів Чернечої Родини. До останнього мала надію, що зможе зійти і взяти участь у Святій Месі, але не змогла.

Сестри постарались, щоб вона змогла взяти участь у Святій Месі через скайп у своїй келії. В цей день сестра Марія Корпус Доміні носила віночок із квітів, який на її прохання, сплели сестри, цей віночок вона хотіла носити протягом цього дня та у ньому бути похованою. Після проповіді вона відновила свої вічні обіти, а люди могли чути прочитану нею формулу обітів через колонки. Отець Ельвіо Фонтана, котрий у цей день відправляв Святу Месу, відніс їй Святе Причастя.

Укінці Меси вона звернулася до всіх присутніх у Церкві, подякувала за те, що вони прийшли і запевнила, що молитиметься за них. Протягом Меси їй вводили морфій, бо через інтенсивні болі, вона відчувалась дуже слабкою та втомленою.

Після Меси деякі місійні сестри востаннє попрощалися з нею, вона зберігала властиве їй почуття гумору та всім подякувала. Випромінювала радість та жартувала, що вказувало на світлість її розуму; бачачи, що так багато людей молилося за неї, що готується її похорон, вона сказала: *«...якщо я не помру від хвороби... то помру від сорому, що не померла!... »*.

Потім, дивлячись на книгу молитов та пісень приготованих для похорону сказала: *«так шкода, що ще не можна видрукувати обкладинку... не вистачає двох речей: дати... і того, хто помер! Якщо не помру не буде похорону...»*.

Одна з присутніх сестер розповідає: «одна річ, що підкреслює її людяність та любов до нас: коли ми піднімались до її келії, нас попросили, щоб відвідини були не довгими через те, що вона дуже ослаблена, одна з сестер сказала «я просто хочу її поцілувати» на що інша відповіла «не можна її цілувати, щоб не заразити якимось вірусом» (від початку хвороби лікарі перестерігали її, щоб уникала зараження будь – яким вірусом), тому пожартувавши з нею, подякувавши за підібрані нею пісні на Месу, я прощаючись взяла її за праву руку та поцілувала її обручку... тоді вона голосно мені сказала: «ти будеш мені цілувати руку!, ходи сюди і поцілуй мене!», після цього всі підійшли і обійняли її, щоб попрощатись. Це вона зробила для нас! Після Меси ми мали фуршет з людьми і після цього всі присутні сестри молилися майтінес свята святого Йосифа, потім був стук і фогон... а в цей час, вона, щораз слабша, у своїй келії возносила подяку Нареченому за свої 25-ть років».

«Моя голубко... дай глянути на твоє личко... дай голос твій почути»

(Пісня Пісень2,14)

Для того, щоб супроводжувати сестру Марію Корпус Доміні в останні дні її життя із Албанії приїхала сестра Марія Нарек, професійна медсестра. Матінка Марія Хесус Дольєнте, Провінційна настоятелька, теж її супроводжувала. А з Риму до монастиря приїхали Матінки з Генерального Дому та інші сестри.

Пройшло свято святого Йосифа і наступний день, пройшло 21 березня, що власне і було днем річниці її обітів, посеред великого ослаблення та сильних болів, які передвіщали її близьку смерть...

Вона дуже хотіла померти у день своєї річниці!... просила цієї ласки у свого Божественного Нареченого, з тим самим проханням вона звернулась до Бога Отця. Здавалось, що Пресвята Трійця ще хотіла до найменших деталей прикрасити весільне вбрання сестри Марії Корпус, вишиваючи його кожним її найменшим актом любові та прийняттям нею Божої Волі.

Чи не хотів Божественний Порадник, щоб вона завершила «у часі» своїх 25-ть років любові до Воплоченого Слова, щоб потім «у вічності» безперестанно святкувати цю посвяту? І так сталося. Наступного дня, 22 березня, отець Тома Тимчій, ВС, відслужив Святу Месу у присутності її батьків – Альберто та Ізабелли, Матінки Марії Хесус Дольєнте, сестри Марії Нарек та сестер її спільноти.

Сестра Марія Корпус Доміні була повністю свідома, змогла прийняти Святе Причастя, отримала Єлеопомазання та повний відпуст. Коли сестри молилися вервицю до Божого Милосердя, Божественний Наречений покликав її до Себе, тому що не хотів більше чути її голос із землі, але разом з Ним у Небі. *«Моя голубко... дай глянути на твоє личко... дай голос твій почути».*

Вона була абсолютно спокійна. Була 12:05 год. (італійського часу).

В цей самий час, інші сестри, знаючи, що сестра Марія Корпус Доміні знаходиться в агонії, також супроводжували її молитвою вервиці до Божого Милосердя.

Досконала «контемплативна» в Небі...

«Через велику тайну віри, якою є сопричастя святих, контемплативні монахині цілковито жертвуватимуться Богові, щоб через них усі члени Церкви зростали у святості». (Монаше Правило, п.10).

У зв'язку з цим хочу написати про особливе покликання, яке наша сестра відкрила через свою хворобу... жити яким продовжить на Небі.

Наводжу свідчення Матінки Марії Бішари, котра була її настоятелькою у Понтинії до 2014 року: *«Іншим важливим аспектом у житті сестри Корпус Доміні була її любов до родин, її боліло бачити, як кожний раз більше атакуються та руйнуються родини, особливо співстраждала з родинами, котрі знала. Останній раз, коли говорила з нею по телефону, 8 лютого цього року, вона мені сказала, що*

жертвує всі свої страждання за родини і якщо Бог покличе її до себе, то вона з Неба продовжуватиме заступатися за родини, особливо за деякі, спільно знайомі нам, про котрих постій запитувала та просила мене розповісти».

Матінка Марія Съємпре Вірхен, котра стала її настоятелькою декілька місяців перед відкриттям хвороби: *«Незадовго до своєї смерті, вона мені сказала, що нарешті зрозуміла, що саме Бог хоче від неї. Щоб вона вже більше не займалася земними справами, але була*

заступницею. Вона хотіла присвятитись молитві та жертвуватись за інших, тому хотіла, щоб ми її просили про молитву. «Коли я буду в Небі – сказала – просіть мене про все. Хочу випросити для вас багато ласк». Я скористалася нагодою, щоб просити її про молитву за наш новий дім формування для контемплативних монахинь. Останній раз, коли я її бачила попросила, щоб це було її першим наміренням, і щоб Ісус вибрав її жертвою за це нове починання у контемплативній гілці Згромадження і щоб воно принесло рясні плоди і за нашу Чернечу Родину, яка переживає важкі моменти. І вона пожертвувалась».

З ласки Божої та допомогою Діви Марії, наша дорога сестра Марія Корпус Доміні змогла виконати до останнього подиху, постанову, яку зробила, повертаючись з лікарні до свого улюбленого монастиря: *«Я буду Господеві співати, поки життя мого, псалми співатиму, поки буду жити. Хай буде приємна Йому моя пісня; у Господі я веселитимусь» (Пс. 104,33-34).*

Вона була вірною дочкою нашого Згромадження, тому маємо бути вдячні Богу за неї. Хай Господь дасть Службницям ласку наслідувати її приклад, особливо її велику любов до Ісуса Христа, живого і правдиво присутнього у Пресвятій Євхаристії; і дасть палке бажання досягти повної єдності з Ним у Небі, яке спонукало сестру Марію Корпус Доміні надприродно жертвувати Богу всі свої хрести, через які Він її благословляв та оздоблював її душу.

За все, що ми пережили разом з нею і за всі ласки, які Бог у своєму Милосерді вділив їй і тільки Він знає їх усіх, нехай буде благословенне Його Святе Ім'я!

Просимо відправляти Служби Божі та молитись за її душу; просимо молитися за її родину, особливо за батьків, а також за сестер з її спільноти.

У Христі і Марії

23 березня 2017

M. Corredentora Rodríguez
М. Марія Корредентора Родрігез
Генеральна Настоятелька